

'Dus, ga je hem bellen?'

Ze knikt. 'Als ik om vier uur nog niet door hem gebeld ben, bel ik hem. Hij heeft immers zelf gezegd dat ik eind van de week van hem zou horen. Ik neem aan dat hij deze week bedoelde en niet volgende week.'

Sander grinnikt, staat op van tafel en zet zijn lege bord in de vaatwasser. 'Ik moet gaan. Laat je het me weten als je hem gesproken hebt? Ik ben nu ook wel erg benieuwd.'

'Ja, tuurlijk. Ik app je wel, dan kun je het lezen zodra je even tijd hebt. Werkse.'

Na een snelle kus verlaat Sander via de achterdeur hun huis, met zijn fiets aan de hand verdwijnt hij uit de tuin. Sophie zwaait naar hem tot hij uit het zicht verdwenen is en ploft binnen op de bank. Om de tijd te doden zapt ze een beetje langs de kanalen op televisie, maar er is geen enkel programma waar ze genoeg geduld voor heeft om te blijven kijken. Om kwart voor vier gaat haar telefoon. Haar hart gaat direct als een razende tekeer, alsof alles nu afhangt van dit ene telefoontje. Ze neemt op. 'Met Sophie.'

'Sophie, je spreekt met Hugo van Makelaarskantoor Versteeg. We hebben elkaar afgelopen maandag gesproken.'

Sophie maakt een bevestigend geluid en wacht af tot hij verder praat.

'Vanmorgen is een van de andere sollicitanten voor een tweede gesprek hier op kantoor geweest. Eerlijk gezegd twijfel ik nog tussen haar en jou. Daarom wil ik je vragen of je tijd hebt voor een tweede gesprek.'

'Daar maak ik graag tijd voor,' antwoordt ze. 'Wanneer kunt u?'

Het maakt haar niet uit wat hij zegt, al vraagt hij haar zondagochtend om zeven uur te komen. Ze wil die baan, zeker nu ze weet dat het tussen haar en een andere kandidaat gaat.

'Ik weet dat het behoorlijk last minute is, maar ik heb over een half uurtje eventueel tijd. Als dat niet kan begrijp ik dat, hoor. Dan spreken we gewoon maandagochtend af.'

'Nee, nee,' zegt Sophie haastig. 'Over een half uur kan ik er zijn.'

'Mooi. Ik zie je straks.'

Hij beëindigt het gesprek. Sophie sprint de trap op naar haar slaapkamer en zoekt in haar kledingkast naar een nette outfit. Die ene nette broek die ze van de week aan had naar het eerste gesprek valt af, ze gaat echt niet in dezelfde

kleding. Ze kiest uiteindelijk voor een zwarte kokerrok, een bordeauxrode blouse en na enige twijfel tussen haar pumps en enkellaarsjes kiest ze toch voor de eerste, dat staat wat zakelijker. Sophie werkt haar make up een beetje bij, doet een poging haar wilde krullen wat te temmen en spuit tot slot een luchtje op. Klaar om te gaan. Een kwartier later rijdt ze de parkeerplaats bij het makelaarskantoor op. Ze meldt zich bij de bloedmooie receptioniste, maar voordat zij haar telefoon kan oppakken komt Hugo al naar Sophie toe.

'Fijn dat je zo snel kon komen, loop je mee?'

Sophie loopt achter hem aan naar zijn kantoor. Met een uitnodigend gebaar laat hij haar voor hem naar binnen gaan.

'Wil je wat drinken?' vraagt hij. Ze schudt haar hoofd.

'Goed, dan kom ik direct ter zake.'

Hij sluit de deur van de kantoorruimte en gaat tegenover Sophie zitten.

'Zoals ik al zei heb ik met een andere kandidaat een tweede gesprek gehad. De functie past goed bij haar, ze heeft relevante werkervaring en weet van het reilen en zeilen in de makelaarswereld.'

Sophie hoort hem aan en ziet haar kans op de baan met elk woord dat hij zegt kleiner worden.

'Jij daarentegen hebt wel wat werkervaring, maar niet in de makelaardij, en daarbij heb je nog wel opleiding nodig.'

Ze knikt, maar vraagt zich steeds meer af waarom hij haar nog een tweede keer wilde spreken als hij al een goede kandidaat voor de functie heeft gevonden.

'Nu wil ik eigenlijk van jou weten waarom ik jou de baan moet geven en niet de andere kandidaat.'

Hij leunt achterover in zijn stoel en kijkt haar afwachtend en met een grote glimlach aan. *Shit*. Nu moet ze zichzelf dus gaan verkopen, iets waar ze gruwelijk slecht in is. En zeker als hij haar zo aan blijft kijken is ze bang dat ze niet uit haar woorden komt. Ze waagt toch een poging.

'Ik werk hard, neem werk altijd heel serieus, als ik iets voor elkaar wil krijgen bijt ik me erin vast tot het me gelukt is. Wanneer ik iets op manier A niet voor elkaar krijg probeer ik het op manier B en desnoods op manier C, maar ik ga tot het uiterste om te krijgen wat ik wil.'

'Voor alles?' Hugo fronsst zijn wenkbrauwen, zijn blik nog steeds op haar gericht.

Sophie schraapt haar keel. 'Zo'n beetje wel, ja. Ik houd niet van opgeven, dat geeft me het gevoel dat ik faal.'

Hij knikt. 'En verder?'

Haar handen zijn klam en ze voelt ze trillen. Ze mag dit niet verknallen, niet nu ze zo dichtbij is. 'Ik wil deze baan graag omdat het mij de kans geeft mezelf te bewijzen op dit niveau. Ik weet zeker dat ik deze functie heel goed uit kan voeren en door het volgen van een opleiding kan ik groeien in het bedrijf, de kennis die ik tijdens die opleiding opdoe kan ik direct toepassen. Daarbij ben ik nog kneedbaar, ik zit nog niet vastgeroest in dit werk, dus zijn taken me makkelijk aan te leren.'

'Hoe weet je zo zeker dat je deze functie aankunt?'

'Ik ben slim, gedreven, leergierig, nieuwsgierig, weet van aanpakken,' somt Sophie op. Ze hoopt dat hij haar nu geen opschepper vindt of denkt dat ze maar iets verzint om hem ervan te overtuigen dat hij haar aan moet nemen. Er valt een stilte. Ze weet niks meer te zeggen, slaat haar ogen even neer en kijkt Hugo dan weer aan. Zijn glimlach is nog niet van zijn gezicht verdwenen. 'Lastig hè?'

Sophie slaakt een zucht. 'Vreselijk lastig. Ik hoop maar dat ik overtuigend genoeg was voor u.'

'Dat is de tweede keer vandaag dat je "u" tegen me zegt. Dat was niet de afspraak, toch?'

Ze voelt haar wangen rood worden. 'Sorry.'

'Ik plaag je maar. Hoewel ik het wel meen. Geen "u" en geen "meneer". Gaat dat lukken, denk je?'

'Ja, meneer,' floept ze eruit.

Hugo schiet in de lach en steekt zijn hand naar Sophie uit. 'Gefeliciteerd met je nieuwe baan.'

Sophie staart naar zijn uitgestoken hand en kijkt hem dan twijfelachtig aan. 'Wat?'

'Het is de bedoeling dat je mij de hand schudt en dankbaar zegt hoe blij je bent dat ik je aanneem voor de functie van secretaresse.'

'Meent u dat?' Sophie weet zich geen houding te geven, maar voelt een euforisch gevoel opborrelen vanbinnen.

'Als je nog één keer "u" tegen me zegt bedenk ik me, hoor,' zegt Hugo met een geamuseerde blik op zijn gezicht.